

3 generaties goudsmid

Gouden GENEN

Nee, Margot zou níét de derde generatie worden in juwelenwinkel Bijorca. En toch stapten ook zij en haar broer onverwacht in de familiezaak.

DIDIER “Het begin was beenhard. Ik kreeg geen lening en ben gestart met tien ringen en vijftien armbanden. Je kunt je inbeelden dat mijn vrouw Hilde en ik een rondedansje maakten als er iemand iets kocht!”

Yvette (83): “De echte passie voor juwelen is bij mij gestart. Als jong meisje was ik kinderjuf bij een tante die graveerde. Als de kinderen naar school waren, mocht ik haar helpen. Heerlijk vond ik het, om sierlijke letters in goud te slijpen en de mooiste juwelen te zien passeren. Toen de kinderen mij niet meer nodig hadden, ben ik naar een Joodse juwelenzaak gestapt. Ik weet nog goed dat ze het gek vonden: die juffrouw met haar fijne ketinkje aan, die hen zware en dure juwelen wilde verkopen?”

Didier (59): “Maar mama bleek een rastalent. De klanten apprecieerden haar smaak en eerlijkheid. Ze was zó goed dat ze in 1974 haar eigen zaak opende. Dat was eigenlijk waanzin, al zeg ik het zelf.”

Yvette: “Toen ik nog in dienst was, kochten mijn bazen de juwelen, en moest ik ze alleen verkopen. Maar voor mijn eigen zaak moest ik zélf, met mijn zuurverdiende centjes, juwelen op de beurs in Italië aankopen waarvan ik hoopte dat ze in de smaak zouden vallen. Mijn man en ik kochten heel selectief: een paar van de ene leverancier, een paar van de andere. Alleen wat ik zélf mooi vond. Geen briljanten: dat konden we niet betalen. Sieraden met zware schakels waren toen in de mode. En goud was veel goedkoper dan nu...”

Didier: “In mama’s tijd betaalde je 12.000 euro – of 440.000 Belgische frank – voor een kilo goud, vandaag is dat 94.000. Maar zelfs toen was het al een heel risico om op de baan te gaan. Mijn ouders hadden geen winkel in die tijd, dus mama reed met papa naar de klanten met een koffer vol – soms zelfs 20 kilo – goud erin.”

Yvette: “Het voordeel was dat mensen meteen konden houden wat ze mooi vonden. In België was ik meestal veilig, omdat niemand wist dat er zoveel waarde in mijn koffer zat. Maar in Italië zagen de potentiële dieven ons recht van de beurs komen. Daar hebben we

veel meegemaakt. Een lekgestoken band, een achtervolging op de snelweg... We zijn zelfs verdoofd in een hotel aan het Gardameer. Toen we eenmaal besloten om met het vliegtuig te gaan en een huurauto te boeken – met Italiaanse nummerplaat – vielen we minder op. Maar je moest haar op je tanden hebben, én je spullen goed verstoppert.”

NIETS ANDERS DAN WERKEN

Didier: “Het graveren is een rode draad in onze familie. Mama is daarmee begonnen, mijn dochter doet het vandaag ook en ook voor mij was het mijn start. Op mijn achttiende verjaardag kreeg ik een goudsmid-werkbank – die ik nog steeds gebruik – en ben ik in een kamer bij ons bomma beginnen werken. Naast graveren, blonk ik uit in juweelherstellingen en handgemaakte juwelen. Het was waanzin: toen ik studeerde voor goudsmid, werkte ik al voor meer dan twaalf juweliers. Ik reed van Antwerpen tot in Genk om reparaties uit te voeren.”

Yvette: “Tot mijn moeder gek werd van het lawaai, en Didier een kamer zocht in Berchem. Hij deed toen niets anders dan werken.”

Didier: “Ik studeerde voor goudsmid in het Technicum en werkte daarna bij een baas in Leuven. Als ik thuiskwam, keek ik een halfuur naar de soap ‘Zonen en Dochters’ op tv. Daarna werkte ik tot twee uur ’s nachts voor mijn eigen werk. Als het meisje dat onder me woonde met de bezemsteel tegen haar plafond bonkte, wist ik dat ik moest stoppen met polijsten. ’s Ochtends reed mijn vrouw, die toen nog studeerde aan de VUB, met de herstellingen naar alle juweliers.”

HET BEGON MET EEN B

Yvette: “Ik hielp Didier waar ik kon. Hij deed soms ook verkoop, maar had geen budget om zelf dingen aan te kopen...”

Didier: “Ik had vier armbandjes liggen. ‘Kom

zaterdag terug, dan zorg ik voor meer keuze’, zei ik tegen de klanten. En dan mocht ik de grote rollen met armbanden van mama gebruiken. Alleen zo kon ik groeien.”

Yvette: “Op een dag kwam hij onverwacht binnen: ‘Mama, ik heb de pralinewinkel van Ballotin in de Anselmostraat gehuurd.’”

Didier: “Zonder businessplan, zonder iets. De failliet gegane Antwerpse winkel had een prachtige deurklink in de vorm van een ‘B’. Ik wilde die klink bewaren, dus onze zaak moet ook met een ‘B’ beginnen. En zo ontstond ‘Bijoux Or Cadeau’, Bijorca dus. Het begin was beenhard. Ik kreeg geen lening en ben gestart met tien ringen en vijftien armbanden. Je kunt je inbeelden dat mijn vrouw Hilde en ik een rondedansje maakten als er iemand een stuk kocht! Nog steeds zijn we dankbaar voor elke verkoop.”

GROTE OVERVAL

Margot (25): “Wij zijn er gekomen toen papa sterk aan het groeien was in de zaak. Ik kan me met de beste wil geen uitstap herinneren waar hij niet úren aan een etalage stond te kijken. Hoe werden de juwelen uitgestald, hoe zitten de zettingen in elkaar? Vreselijk, vond ik dat. Voor mij was het een reden om te zeggen: dit doe ik nooit.”

Didier: “De kinderen waren inderdaad soms wel het slachtoffer van mijn passie. Ik bleef uitbreiden: ik kocht de winkel aan de overkant van de straat, daarna het pand ernaast. Op een bepaald ogenblik gaven we zelfs ontbijt aan de verloofden die trouwringen kwamen passen. De zaken gingen geweldig goed, tot ik in 2017 het slachtoffer werd van een grote overval.”

Margot: “Papa is veertien keer overvallen – dat is het risico van het vak – maar die ene keer was de ergste. Ik was toen ook in de winkel en de man, die met penitentiair verlof was, had wapens bij en spoot traangas in

YVETTE “Als we in Italië waren voor de juwelenbeurs, maakten we veel mee. Een lekgestoken band, een achtervolging op de snelweg... We zijn zelfs verdoofd in een hotel aan het Gardameer”

papa's ogen. Het is toen echt tot een gevecht gekomen, waarbij papa zijn beide handen heeft gebroken.”

TERUG NAAR DE WERKBANK

Didier: (stil) “Op dat ogenblik is er iets geknakt. Geen van mijn kinderen wilde toen de zaak overnemen en ik merkte dat klanten steeds meer gepersonaliseerde stuks wilden. Via WhatsApp kreeg ik, zelfs vanuit China, soms een foto opgestuurd met de vraag of ik iets in die aard kon maken. Waarom zou ik dan zo'n groot pand houden? Een grote etalage betekende immers veel 'lekkers' voor dieven. Daar en dan heb ik besloten: ik ga terug achter de werkbank kruipen, de plek waar ik altijd gelukkig ben geweest.”

Yvette: “Ik verklaarde hem gek. Hij had zo'n zaak, en plots wilde hij verkleinen? Om weer dingen te gaan maken? Maar hij had gelijk.”

Didier: “De mensen wilden unieke juwelen, huiselijkheid en persoonlijk contact. Ik kon hen dat bieden. Intussen zijn we op een andere manier gegroeid: we werken al met vier goudsmeden. Het ambacht staat vandaag centraal. En, wat mij het gelukkigst maakt: ook mijn eigen kinderen hebben de stap gezet. Dan toch. Nu openen ze zelfs volgend jaar een winkel met open atelier samen.”

Cedric (29): “Ik ben net als mijn papa een 'maker': met mijn handen bezig zijn, is mijn passie. Maar ik heb lang gezocht naar iets wat me écht lag. Van IT naar 3D-tekenen en animatie: ik wist het eigenlijk niet. Tot papa mij wijze van grap zei: 'Waarom doe je geen goudsmederij in 3D?' En toen vielen alle puzzelstukken in elkaar.”

MACGYVER

Didier: “De bijnaam van Cedric was als kind al 'MacGyver'. Gaven we hem zilverpapier mee rond zijn boterhammen, dan kwam het als

soldaatjes in zijn boekentas terug. In 2017 is hij bij ons in de zaak gekomen als 3D-ontwerper en dat is een ongelooflijke troef.”

Cedric: “Dat ik met papa kan samenwerken, is geweldig. Ik heb 25 jaar met hem samengewoond, dus ik begrijp hem zonder woorden. Hij hoeft maar een kronkel over een ontwerp te zetten en ik weet welke aanpassing hij wil.”

Didier: “De allereerste ring die Cedric getekend heeft, was er eentje met het logo van de winkel en onze beide initialen in. Schoon, vond ik dat.”

Cedric: “Wel jammer dat ik die ring niet meer uitkreeg en dat jij hem hebt moeten opensnijden.” (lacht)

Didier: “Het is beter dat je hier fouten maakt, dan ergens anders. (lacht) Dat mijn zoon in de zaak zou komen, had ik nog iets meer verwacht dan mijn dochter. Altijd als ik naar haar keek en ze de vraag voelde komen, zei ze snel: 'Niet op hopen, papa.'”

Margot: “Terwijl ik net als Cedric eigenlijk wel een passie had voor het product. Op school hadden mijn broer en ik een kleine bij-job: we walsten 5 centen plat, graveerden die met de graveermachine en verkochten die armbanden op school. Maar ik was geen juwelenmeisje. Tot ik in 2020 begon te groeien op social media en Passero Jewels oprichtte: mijn eigen juwelenmerk. Dat werd zo succesvol dat ik intussen voltijds juwelenontwerper ben. Ik werk zowel met papa als met mijn broer samen.”

Cedric: “Margot focust op het bewaren van herinneringen aan huisdieren, en met mijn 3D-technieken kan ik daar goed bij helpen. Zo hebben we een systeem waarbij je de neus van je hond in was kunt drukken, waarna Margot de print in een juweel verwerkt.”

Margot: “Het zijn vaak emotionele verhalen die ik te horen krijg. Elke dag krijg ik wel een telefoontje van iemand wiens hondje net is

overleden, met de vraag welke stappen ze moeten ondernemen om een herinneringsjuweel te maken.”

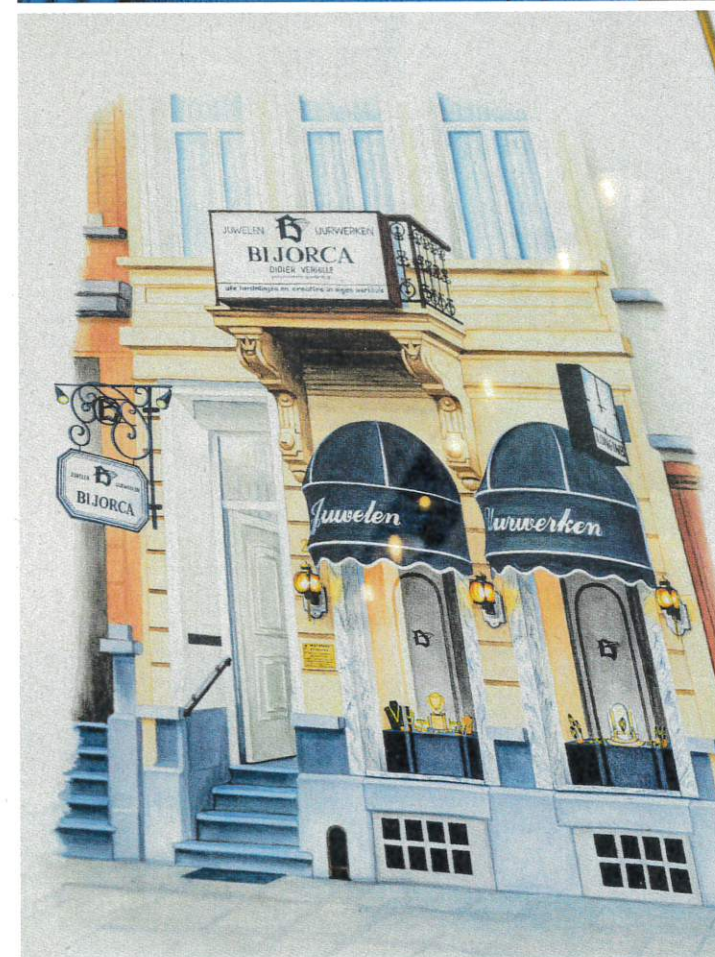
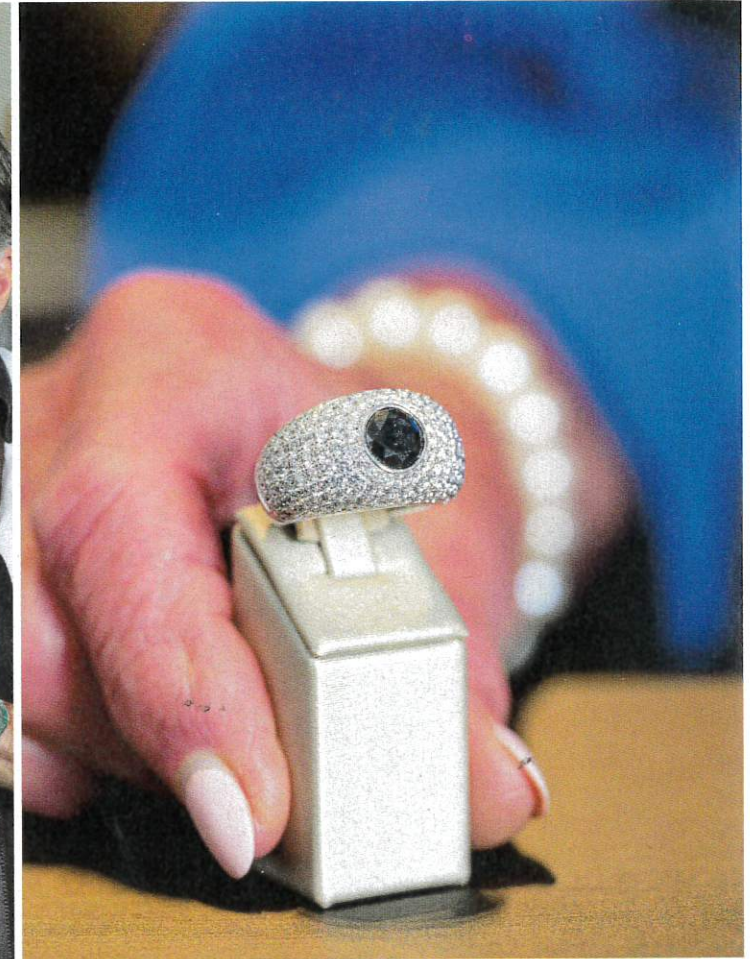
EEN EN AL EMOTIE

Didier: “Ook hier voel je die trend van de gepersonaliseerde juwelen heel erg. Maar één ding blijft hetzelfde, na al die jaren. Juwelen, dat is emotie. De trouwring van mijn moeder heb ik herwerkt tot een ketting. Mijn eigen trouwring heb ik zelf gemaakt, al draag ik 'm nooit omdat ik hem niet wil beschadigen. En mijn vrouw, die heeft al vier verschillende trouwringen gekregen, net omdat ik haar steeds opnieuw wil verrassen.”

Margot: “Ik heb ook nog altijd een ketting van een musje – mijn bijnaam thuis – en 'passero' in het Italiaans – die ik van papa kreeg. En mijn oma en broer hebben een *forever bracelet* die ik maakte: een armband die je nooit kunt uitdoen. Zo'n juweel wekt uiteraard veel emotie op.”

Yvette: “Ik vind het ongelooflijk wat Didier en zijn kinderen hebben bereikt met wat begon als 'mijn' zaak. Didier en Cedric hebben zelfs in opdracht van de Kerk de kroon van het Mariabeeld in de kathedraal van Antwerpen gemaakt: een werk dat meer dan drie jaar in beslag heeft genomen.”

Cedric: “Een prachtige verwezenlijking. En toch kan ik minstens zo trots zijn op wat we deden voor die dame met artrose, die bij ons langskwam. Ze kwam bij ons om haar goud te verkopen, want door haar gezwollen gewrichten kon ze haar ringen niet meer aandoen. Maar met een onzichtbaar kliksysteem maakte ik de ringen groter zodat ze over het gewricht konden, om daarna weer in elkaar te klikken. De blik van geluk op het gezicht van die dame... onbetaalbaar.”

Tekst: Lisa Gabriëls • Foto's: Ann De Wulf